absynt
prokletí/reportéři

„Dívali se,
jak vzniká
město, jaké
svět potřebuje.“

Auroville

Katarzyna Boni

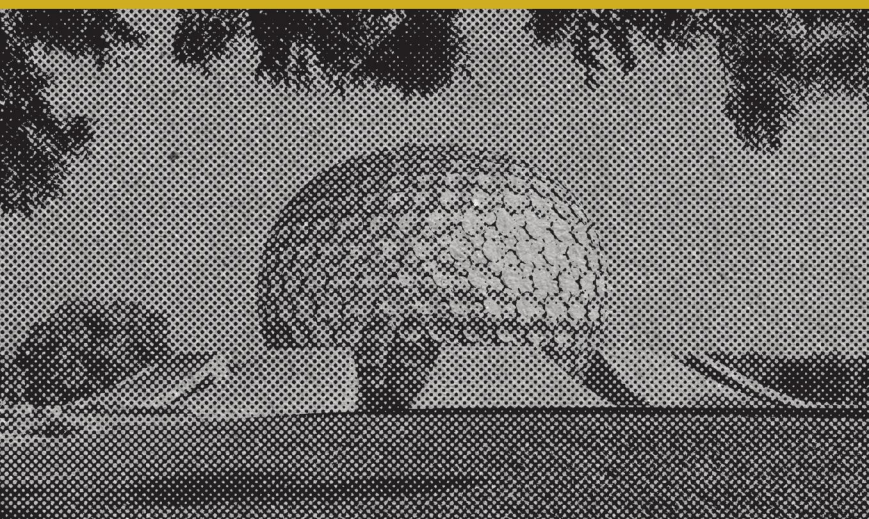

absynt

Katarzyna Boni
Auroville. Město ze snů

Přeložil Michael Alexa

Prokletí reportéři
Absynt 2022

Obsah

I. Sen

15 Prolog
16 Didaskalie
18 Místo
23 Čas
25 Začátek akce
29 Hledání
32 Setkání
36 Město, jaké Země potřebuje
42 Hladová duše
45 Nové jméno
47 Slib
51 Začátek
53 Průvodce zemřelého člověka
56 První Aurovillan
63 Návrat
67 Horečka
77 Hrob
81 Budování duše
88 Svoboda
96 Matčino tělo
104 Skutečná podstata světa
107 Nepřítel
113 Krev
117 Zábava
123 Pád
126 Horrorville
129 Vlna
132 Zázrak
134 Dobrodružství
137 Dům
142 Naděje
146 Smrt duše
151 Změna světů
155 Výzva
158 Bratr

II. Město

163 Rok Psa
165 Cesta
168 Otázky
169 Pionýrka
175 Mapa
183 Čaj
185 Vyrvat peníze z rukou asurů
193 Plavecký kurz
195 Sny
197 Vývěska
199 Oči
202 Vedro
207 Tři pokusy
213 Duše města
221 Samádhi
225 Elita
228 Klevety
231 Psi
236 Rovnováha
242 Perníková chaloupka
245 Nejlepší místo na Zemi
250 Vísky
254 Druhý život
258 Sbor
262 Krejčí
266 Domy

272 Linie dobré vůle
280 Stálezelený suchý les východního Dakšinu
285 Revoluce
287 Monzun
291 Otevřenost
293 Proces
296 Smrt
299 Duch Auroville
303 Sezóna
306 Konec světa
313 Padesátileté výročí
317 Limonádové moře
326 Archeologie paměti

III. Matka
333 Rok Tygra
324 Narození
337 Ticho
340 Cvičení
345 Zkouška
349 Spojenec
351 Harmonie
354 Guru
362 Vyhnanství
366 Duchovní evoluce
369 Ášram
375 Nový svět

379 Chronologie
381 Poděkování
391 Bibliografie
411 Prameny

Copyright © Katarzyna Boni, 2020
Cover art © Pavlína Morháčová
Translation © Michael Alexa
ISBN 978-80-8203-334-5

* * *

Poprvé jsem se o Auroville doslechla náhodou, v roce 2009, když jsem cestovala po jižní Indii. V průvodci jsem se dočetla, že kousek od Puduččéri (Pondicherry), někdejší francouzské kolonie, leží město, ve kterém se lidé celého světa snaží vybudovat společnost bez peněz, bez soukromého vlastnictví, bez institucí, bez náboženství a bez rozdílů. Všichni jsou zváni.

Pozvání jsem využila. Přihlásila jsem se jako dobrovolnice a v poušti jsem sázela stromy. Po týdnu jsem chtěla utéct. Kamkoli jsem šla, shlížely na mě z fotek oči ženy, které Aurovillané říkali Matka. Připomínaly mi oči velitele, který má monopol na pravdu. Všichni citovali slova jakéhosi guru, který je prý v Indii slavný, protože bojoval za nezávislost ještě před Gándhím, ale po pobytu ve vězení se rozhodl, že namísto osvobozování Indie bude raději duchovně měnit svět. O žádném Šrí Aurobindovi jsem ale nikdy předtím neslyšela.

Aurovillané neměli čas si povídat, byli až příliš zaujatí svou misí. Dny jsem trávila s ostatními dobrovolníky. Na cestě k moři jsme míjeli indické vísky, kde si kozy, psy a děti hrály ve stokách a ženy se myly pod veřejnými kohoutky, přičemž svá nahá těla zakrývaly kouskem sárí.

Francouzka se srdeční vadou, kterou otec nepouštěl z domu, dokud jí nebylo osmnáct, mi nad datlovým koktejlem řekla, že se chce k Aurovillanům přidat. Zeptala jsem se proč. Když se zasněným výrazem prohlásila, že je to jediné místo na Zemi, kde může být lepším člověkem, nevydržela jsem to.

Copak se dá být lepším člověkem opravdu jenom tady? Copak tady neexistují rozdíly ani rasismus? Opravdu jsou do Auroville zváni všichni? Proč za koktejl platíme rupiemi, když tady peníze měly ztratit hodnotu? Copak nikdy

neslyšeli o komunismu, ve kterém jsem vyrůstala? Copak nevědí, kam víra v utopii vede?

Úroveň naivity a slepého idealismu se stala nesnesitelná. Odjela jsem.

O osm let později jsem se vrátila, abych se dozvěděla, před čím jsem utekla ve skutečnosti.

I. Sen

Pro ty, kteří jsou spokojeni se světem v současné podobě,
nemá Auroville žádný smysl.
(Matka, 1966)

Prolog

Bílý vlk číhal ve stínu, Auroson cítil jeho přítomnost. Jakmile se zvíře rozeběhlo, vyrazil po jeho stopách. Připadalo mu, že se mezi stromy míhá světlý kožich. Šelma neutíkala, jen si držela odstup. Uplynula chvíle, než Auroson pochopil, že běhá kolem něj. Další okruh. Ještě jeden. Je čím dál rychlejší. Čtvrtý. Sedmý. Desátý. Honí on vlka, nebo snad vlk jeho?

Kruh byl čím dál menší, měl nanejvýš tři metry v průměru, ale Auroson stále zvíře neviděl. Jenom cítil, že tam je. Povšiml si otvoru uprostřed kruhu. Kroužek s tečkou uprostřed? Symbol slunce. Ale také domova. Temný, úzký průchod. V zátylku ucítil chlad, už byl uvnitř. Cítil, že se dusí. V tom černém průchodu se skrývaly jeho největší obavy. Jako bych se rodil znovu, nanovo. To je k nesnesení.

Myslel, že se konečně odváží projít na druhou stranu. Ale strach jej přemohl.

Auroson otevřel oči. Promnul si spánky a svislou vrásku nad orlím nosem. Protáhl si nohy, nohama se dotkl okraje vany. Teplá voda konejšila bolest v koleně. Od operace neuplynul ani týden.

Vlk ho zklamal. Chtěl se setkat s orlem a spolu s ním se odlepit od země. Tmavý průchod a nové, nezdařilé zrození? I když ho překvapilo, s jakou lehkostí jeho podvědomí tvořilo precizní obrazy a symboly, toto přece jen nehledal.

Třeba se to povede napodruhé? Ponořil se hlouběji do teplé vody a zavřel oči.

Didaskalie

V Indii se věří v to, že se život nepočítá na roky, týdny, dny a vteřiny, ale na dechy. Každému z nás je souzen určitý počet.

V Indii se věří v to, že zvuk udržuje svět.

V Indii se věří, že opakování manter, třeba stomilionkrát (což trvá alespoň dvacet dní), v člověku něco změní.

V Indii se věří, že svět nemá počátek ani konec – je to věčné opakování různých počátků a různých konců.

V Indii se věří v reinkarnaci.

Ba co více. V Indii se věří v to, že duše jsou starší a mladší. Bližší i vzdálenější osvícení.

Věří se také v to, že si duše sama vybírá rodinu, která jí pomůže naplnit poslání. Ještě před narozením plánuje události, které jí pomohou se rozvíjet. Potom přijde na svět a na všechno zapomene. Je hluchá a slepá a připadá jí, že tápe poslepu. Nevidí před sebou žádnou cestu. Což ale neznamená, že žádná není.

V Indii se věří v to, že cesta existuje.

V Indii se věří, že není nezbytné důvěřovat smyslům.

V Indii se věří v to, že guru může být bohem.

V Indii se věří v to, že existuje třiatřicet milionů bohů a že bůh je jediný. Jmenuje se Pradžápati, ale říkají mu také „Ka“. Ka neboli Kdo.

V Indii se pochybuje od počátku časů. I když ti, kteří mohli, pochybovali ještě před počátkem.

V Indii se věří v to, že se život žije proto, aby se dospělo k porozumění.

V Indii se věří také v to, že se dá na poušti vytvořit vládou chráněná utopie.

A nikoho tu nezajímá, v co věří ostatní. Vždyť každá duše má vlastní cestu.

Místo

Kdysi tu rostl hustý tropický les. Pod vysokými stromy, které nikdy neopadávaly, žili dhoulové, medvědi pyskatí a kančilové. Tamilské dynastie, které této zemi vládly, pocházely z etnika Drávidů, o jejichž původu toho není moc známo. Možná že žili odjakživa na poloostrově odděleném od zbytku světa Himálajem, možná sem přišli z Íránu. Možná že se už před pěti tisíci lety podíleli na budování civilizace údolí Indu s cihlovými domy, sítí vodovodů, podobiznami bohyně Matky a rohatého boha z Harappy.

Možná je přemohla dvěstěletá období sucha, ale možná je rozehnali Árjové – uctívači ohně – na dvoukolových vozech tažených koňmi. Drávidové se stáhli na jih Indie budovat nový svět. To oni jsou předchůdci Malajálamců, Telugů a Tamilů.

Ti ostatní se usadili v zemi podél východního pobřeží Indie, kde se ve stínu hustého lesa procházeli medvědi a tygři. Tamilské říše byly mocné a bohaté. Drahé kameny a skleněné korálky směňovali s Římany za štoudve vína, džbány olivového oleje a amfory plné drahocenného garumu. Plavili se přes moře, bojovali s indonéskými piráty, dobývali Barmu. Pořádali výpravy k deltě Gangy, ve svých palácích vítali vyslance z Číny. Mladí hoši prokazovali svou sílu v býčích zápasech. Kdo zvíře překonal a popadl je za rohy, získal šanci na srdce krásných slečen. Než tamilští bojovníci vyrazili do bitvy, zdobili si kopí pavími pery. Básníci rozvíjeli své umění v napůl legendárních literárních akademiích – *sangamech*. V první z nich, která fungovala 3 700 let, zasedali

bohové. Ve druhé, 1 800leté, byla popsána gramatika jednoho z nejstarších jazyků světa. V třetí básníci vytvořili *Osm antologií*, kánon tamilské literatury. Sjížděli se z celé země, aby na festivalech oslavovali jak vesnický život, tak velké bitvy pánů. Opěvovali prsteny na prstech žen, které stříhaly listy banánovníku a vytvářely z nich talíře. Opěvovali sváteční dny, když se muži koupali v průzračném moři a ženy ve stínu lesů pily šťávu z kokosových ořechů. Připomínali období hladu, kdy ženám vysychala ňadra a ohniště zarůstala mechem. Tesaři stavěli dřevěné věže na bitevních polích speciálně pro básníky, aby mohli pozorovat boje lučištníků a zápasy slonů. Opěvovali také svoje bohy, které uctívali horlivě a z lásky. Řemeslníci odlévali z bronzu sochy Šivy, nejkrásnější na celém kontinentu, ne-li na celém světě. Mladý bůh se čtyřmi pažemi, obklopený ohnivým kruhem, který svým tancem poráží démona. Nohama bije do země a ničí svět – který se nyní může znovuzrodit.

Každý den, ještě před východem slunce, ženy kreslily rýžovou moukou před prahy domů *kólamy* – jednoduché květinové ornamenty, ale i komplikované labyrinty – tvary ochraňující před zlem. Do večera *kólamy* zmizely – snědené mravenci a ptáky, rozmetané nohama kolemjdoucích, rozfoukané větrem.

Když skončil čas tamilských dynastií, objevili se v jejich zemích Britové, Holanďané, Portugalci, Dánové a Francouzi. Všichni si brali, co chtěli. Ten kousek země, tamten zase bronzové sošky, další exotické dřevo. Bojovali mezi sebou, stavěli pevnosti a pevnosti zase ničili. Nakonec si rozdělili sféry vlivu. Francouzům připadlo město Puduččéri, Britům zbytek.